

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 23S/70/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6018200279
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Zdráhalová Rúfusová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6018200279.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd správny, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Zdráhalovej Rúfusovej a členov JUDr. Drahomíry Mikulajovej a JUDr. Martina Ľuptáka, PhD., v právnej veci žalobcu: F. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. XX/XX, XXX XX O., W., prechodne bytom: J. K. XXXXX/XX, XXX XX G. G., právne zastúpený: JUDr. Mgr. Lucia Príčovú, advokátka, Strážovská 4, 974 11 Banská Bystrica, korešpondenčná adresa: Na Troskách 12, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 50 601 881, proti žalovanému: Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica, Sládkovičova 25, 974 05 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BB2-68-007/2018-SK zo dňa 17.04.2018, takto

rozhodol:

I. Súd rozhodnutie žalovaného Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica č. PPZ-HCP-BB2-68-007/2018-SK zo dňa 17. apríla 2018, ako aj orgánu verejnej správy nižšieho stupňa Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Banská Bystrica č. PPZ-HCP-BB5-284-004/2018-PP zo dňa 14. februára 2018 z r u š u j e a vec vracia orgánu verejnej správy nižšieho stupňa na ďalšie konanie.

II. Žalovaný je po povinný zaplatiť žalobcovi náhradu dôvodne vynaložených trov konania v rozsahu 100 %, v lehote 15 dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd rozhodne o ich výške, po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Rozhodnutím č. PPZ-HCP-BB5-284-004/2018-PP zo dňa 14.02.2018 Oddelenie cudzineckej polície PZ Banská Bystrica, ako orgán verejnej správy prvého stupňa, rozhodlo, že žalobcovi podľa § 36 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o pobyte cudzincov“) ruší prechodný pobyt, ktorý mu bol udelený na účel podnikania podľa § 22 ods. 1 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov, pretože zistil existenciu dôvodného podozrenia, že ako štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu, t. j. skutočnosť, ktorá je dôvodom na zamietnutie žiadosti o udelenie prechodného pobytu podľa § 33 ods. 6 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia orgán verejnej správy prvého stupňa uviedol, že obdržal informáciu z Ministerstva vnútra SR, Úradu hraničnej a cudzineckej polície, Prezídia PZ, v ktorej bolo uvedené, že vo veci žalobcu je potrebné postupovať podľa § 120 ods. 2 písm. g) Zákona o pobyte cudzincov, t. j. žiadosť o udelenie dlhodobého pobytu podľa § 54 ods. 2 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov zamietnuť. Ďalej prvostupňový orgán verejnej správy uviedol, že jeho pracovníci, ako oprávnené osoby na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami, sa dňa 10.01.2018 oboznámili s obsahom písomnosti, evidovanej na Úrade hraničnej a cudzineckej polície PZ Bratislava pod č. PPZ-HCP-OCP-D-8/2018, stupeň utajenia „Dôverné“ a dospeli k záveru, že je naplnený zákonný dôvod pre zamietnutie žiadosti o udelenie dlhodobého pobytu, pretože je dôvodné podozrenie, že žalobca ohrozí

bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok. Zároveň po vyhodnotení obsahu registratúrneho záznamu bolo konštatované, že je naplnený aj zákonný dôvod na zrušenie prechodného pobytu z dôvodu podľa § 36 ods. 1 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov, pretože boli zistené skutočnosti, ktoré sú dôvodom na zamietnutie žiadosti o udelenie prechodného pobytu podľa § 33 ods. 6 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov, spočívajúce v existencii dôvodného podozrenia, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie.

3. Ďalej ešte orgán verejnej správy poukázal na to, že aj keď ustanovenie § 120 ods. 1 Zákona o pobyte cudzincov odkazuje na aplikáciu zákona o správnom konaní, takáto aplikácia je možná len za predpokladu, že sa v Zákone o pobyte cudzincov neustanovuje inak. Ako to vyplýva z ustanovenia § 120 ods. 2 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov, zákonodarca nadradil bezpečnostný záujem štátu nad všeobecne platné zásady administratívneho konania obsiahnuté v Správnom poriadku. Preto v odôvodnení rozhodnutia neboli uvedené konkrétne dôvody, ktoré viedli k rozhodnutiu o zrušení prechodného pobytu a bolo uvedené iba konštatovanie, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky.

4. Voči uvedenému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. PPZ-HCP-BB2-68-007/2018-SK zo dňa 17.04.2018 tak, že odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

5. Žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že prvostupňový orgán verejnej správy bol povinný postupovať v zmysle ustanovenia § 36 ods. 1 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov s poukazom na ustanovenie § 33 ods. 6 písm. b) tohto zákona. V súvislosti s konaním o žiadosti na udelenie dlhodobého pobytu žalobcovi vystali pre prvostupňový orgán tak závažné skutočnosti, ktoré prvostupňový orgán verejnej správy nemohol ignorovať a musel ich vziať na zreteľ aj pri už povolenom prechodnom pobyte na území SR na účel podnikania. Prvostupňový orgán verejnej správy tak podľa žalovaného postupoval v súlade so zákonom. Ustanovenia Zákona o pobyte cudzincov sú kogentnými ustanoveniami, od ktorých sa nemožno odchyliť. Zároveň vyjadrujú zákonnú povinnosť príslušnému orgánu konať v ich intenciách, pokiaľ sú naplnené taxatívne uvedené zákonné dôvody, ktoré v danom prípade naplnené boli. Prvostupňový orgán verejnej správy bol zároveň oprávnený neuvádzať informáciu so stupňom utajenia „Dôverné“, a to v zmysle ustanovenia § 120 ods. 2 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov. Podľa žalovaného bolo nad všetky pochybnosti preukázané, že účastník konania je osobou, u ktorej existuje dôvodné podozrenie, že ohrozí bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok SR. Prvostupňový orgán verejnej správy nedisponoval oprávnením, ktoré by mu umožňovalo v napadnutom rozhodnutí rozpisovať, akého konania sa mal žalobca dopustiť, nakoľko sa jedná o informácie podliehajúce Zákonom o ochrane utajovaných skutočností.

6. Pokiaľ žalobca namietal, že v prvostupňovom rozhodnutí absentuje správna úvaha, žalovaný uviedol, že zákonodarca nepripúšťa možnosť správnej úvahy. Práve naopak, správne orgánu striktné prikazuje zrušiť prechodný pobyt, ak zistí skutočnosti, ktoré sú dôvodom na zamietnutie žiadosti o udelenie prechodného pobytu podľa § 33 ods. 6 Zákona o pobyte cudzincov. Zároveň v ustanovení § 120 ods. 2 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov je zákonodarcom úzko vyšpecifikované, čo môže správny orgán v odôvodnení rozhodnutia o zrušení prechodného pobytu, vydaného podľa vyššie citovaných ustanovení zákona, uviesť.

7. Pokiaľ išlo o námietku o nedostatočnom zaobraní sa s tvrdeniami žalobcu, žalovaný uviedol, že prvostupňový orgán verejnej správy sa s nimi dostatočne zaoberal, avšak v samotnom rozhodnutí ich bližšie nerozpisoval, nakoľko mali menšiu vážnosť, ako informácie súvisiace s dôvodným podozrením, že žalobca pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu.

8. Podľa žalovaného rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy vychádzalo zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu, čo bolo preverené aj tým, že samotný odvolací orgán sa v rámci riadneho preskúmania skutkového stavu a zákonnosti prvostupňového rozhodnutia oboznámil s utajovanou skutočnosťou.

9. Podľa žalovaného aj pri prihliadnutí na súkromný a rodinný život žalobcu nebolo možné zo strany prvostupňového orgánu uplatniť iný než zvolený zákonný postup. Ustanovenie § 36 ods. 1 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov správne orgánu striktné prikazuje zrušiť prechodný pobyt, ak zistí

skutočnosti, ktoré sú dôvodom na zamietnutie žiadosti o udelenie prechodného pobytu podľa § 33 ods. 6 tohto zákona.

10. V čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd sú stanovené možné obmedzenia práv, a tak prípadný zásah do súkromného a rodinného života neznamená, že je správny orgán pri takejto námietke povinný svoje rozhodnutie zmeniť. Ustanovenie čl. 8 Dohovoru neukladá štátu všeobecný záväzok rešpektovať voľbu štátnych príslušníkov tretej krajiny, kde chcú žiť a zotrvávať, prípadne napomáhať zjednocovaniu ich rodiny. Prípadný zásah do rodinného, resp. súkromného života nebol v rozpore s čl. 8 ods. 2 Dohovoru, nakoľko žalobcovi a jeho rodine nie je zo strany správnych orgánov v žiadnom smere bránené žiť spolu v domovskej či inej krajine.

11. K odvolacej námietke o nemožnosti návratu žalobcu do jeho domovskej krajiny žalovaný uviedol, že bolo zistené, že ako v roku 2012, tak aj naďalej žalobca uvádza adresu trvalého pobytu (aj celej rodiny): A. XX/XX, O., XXX XX, V. oblasť, W.. Na základe uvedeného je možné predpokladať, že žalobca nehnuteľnosť na uvedenej adrese naďalej vlastní, t. j. nebude pre neho problém vrátiť sa na adresu trvalého pobytu. Na území W. má svojich rodičov a súrodencov, ako i rodičov a súrodencov svojej manželky, a svoje tvrdenia o prerhnutí rodinných väzieb ničím nepreukázal.

12. Bezpečnosť žalobcu a jeho rodiny nie je v žiadnom prípade návratom do domovskej krajiny ohrozená. V oblasť, v ktorej má žalobca trvalý pobyt, ako aj X. Q. (v preklade Y. Q.), odkiaľ pochádza jeho manželka a kde žijú aj ich príbuzní, sa nachádza na západe krajiny. Tieto dve oblasti sú od konfliktných východných oblastí Luhanska a Donecka, kde dochádza k vojenským ozbrojeným stretom, vzdialené cca 900 - 1000 km, takže je nemožné, aby žalobca bol so svojou rodinou ohrozený na živote. Ďalej žalovaný uviedol, že v súčasnej dobe má Slovenská republika s Ukrajinou uplatnený bezvízový styk, takže cestovanie žalobcu v prípade potreby na územie SR nie je ničím obmedzené.

13. Pokiaľ žalobca poukazoval v odvolaní na judikatúru slovenských súdov a ESLP, žalovaný uviedol, že žiadny z prípadov, ktoré spomenul vo vyjadrení a odvolaní žalobca, nepojednávajú o totožnom prípade. Každý z uvedených prípadov je sám o sebe špecifický, nehovoriac o odlišnosti krajín, v ktorých sa stal, s dôrazom na skutočnosť, že každý tento prípad podliehal vlastnej vnútornej legislatíve a zákonom tej ktorej krajiny.

14. K uzneseniu Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 8/2016-37 zo dňa 29.06.2016 žalovaný uviedol, že Ústavný súd SR v danej veci nerozhodol, len návrh Najvyššieho súdu SR prijal na ďalšie konanie. Preto toto uznesenie nie je možné považovať za nález Ústavného súdu SR, ktorým by bolo potvrdené, že aplikácia § 120 ods. 2 Zákona o pobyte cudzincov je v rozpore s Ústavou SR, Dohovorom a Chartou základných práv Európskej únie.

15. Žalovaný ešte poukázal na to, že v priebehu odvolacieho konania žalobca doplnil svoje vyjadrenie o tvrdenia ohľadom tretích osôb, v súvislosti s jeho podnikateľskou činnosťou, ktoré však nie sú účastníkmi administratívneho konania, s dôrazom na to, že žalobca svoje tvrdenia ničím dôkazne nepodložil. Aj napriek tomu sa žalovaný dôkladne týmto vyjadrením zaoberal a opätovne požiadal oprávnenú osobu žalovaného, aby sa oboznámila s vyjadrením účastníka konania a aby toto posúdila vo vzťahu k informáciám uvádzaným v utajovanej písomnosti. Oprávnená osoba na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami vyhodnotila, že aj napriek vyjadreniu žalobcu je zrejme, že sú dôvody na postup v zmysle § 120 ods. 2 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov, resp. že tieto naďalej trvajú.

16. Správnu žalobou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ako aj rozhodnutia orgánu verejnej správy prvého stupňa, ich zrušenia a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

17. Žalobca namietal, že rozhodnutia orgánov verejnej správy sú nezákonné, v rozpore s príslušnými právnymi predpismi, a že od začiatku konania orgány verejnej správy razili priamočiaru cestu zrušenia prechodného pobytu. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12Scud/3/2012 zo dňa 15.03.2013.

18. Žalobca uviedol, že prechodný pobyt na účely podnikania mu bol prvýkrát udelený dňa 08.11.2012, s platnosťou do 30.04.2012, a na základe žiadosti o jeho obnovenie zo dňa 19.02.2014 a 03.02.2017

mu bol obnovený do 30.04.2019. V novembri 2017 požiadal aj o udelenie dlhodobého pobytu na území SR, keďže splnil zákonom stanovené podmienky. Na území SR žije spolu so svojou rodinou viac ako 5 rokov a jeho rodina je na ňom hmotne a finančne závislá. Zrušil väzby s rodnou krajinou a predal tam nehnuteľný a iný majetok, preto nemá s rodnou krajinou finančné a majetkové väzby a v podstate sa nemá kam vrátiť. Najmladší syn sa narodil na Slovensku, má slovenský rodný list a rozpráva po slovensky. Žalobca poukázal ďalej na dobré výsledky v škole a v oblasti športu aj u svojich starších dvoch detí. Pri zrušení prechodného pobytu jemu ako garantovi by došlo k zrušeniu prechodného pobytu aj jeho rodiny a k vytrhnutiu nielen detí z ich prirodzeného vývojového prostredia. Zdôraznil ustanovenie § 36 ods. 2 Zákona o pobyte cudzincov, ktoré hovorí o tom, že ustanovenie § 36 ods. 1 neplatí, ak by dôsledky zrušenia prechodného pobytu boli neprimerané dôvodu zrušenia prechodného pobytu, najmä s ohľadom na súkromný a rodinný život štátneho príslušníka tretej krajiny. Zrušenie prechodného pobytu by malo ďalekosiahle následky nielen vo finančnom vyjadrení, ale aj v oblasti pretrhnutia väzieb súkromného a rodinného života a fatálne následky pre celú rodinu žalobcu. V tejto súvislosti poukázal aj na čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

19. Investoval nemalé finančné prostriedky v oblasti podnikania, ale vlastní aj nehnuteľnosti na území SR, konkrétne byt. V súčasnosti je spoločníkom a konateľom v troch obchodných spoločnostiach, ktoré sú prínosom pre hospodárstvo SR, aj pre verejný záujem. V tejto súvislosti poukázal na čistý zisk v spoločnostiach za rok 2017. Ďalej uviedol, že v jednej zo spoločností zamestnáva minimálne 8 ľudí a plní si všetky záväzky, ktoré mu pri podnikaní vyplývajú v zmysle všeobecne záväzných právnych predpisov. Všetky podnikateľské aktivity, ktoré má na území SR, závisia od jeho osobnej prítomnosti a zrušenie prechodného pobytu by mohlo mať za následok majetkovú škodu nielen voči jeho osobe, ale malo by to dopad aj na výkon podnikateľskej činnosti.

20. Žalobca ďalej poukázal na ustanovenie čl. 8 ods. 2 Dohovoru a zdôraznil, že na území SR sa zdržiava nepretržite viac ako 5 rokov, nie je voči jeho osobe začaté žiadne trestné stíhanie, nebol právoplatne odsúdený za žiadny trestný čin, nedopustil sa žiadneho priestupku, neohrozuje verejný poriadok, ani bezpečnosť štátu, plní si všetky povinnosti v zmysle všeobecne záväzných právnych predpisov. V minulom období došlo zo strany neznámeho subjektu k parazitovaniu na obchodnom a dobrom mene jednej zo spoločností, v ktorých bol žalobca činný a k zavádzaniu tretích subjektov. Podnikol všetky právne kroky na odstránenie protiprávneho stavu a bolo podané aj trestné oznámenie na neznámeho páchatel'a. Skutočnosti uvádzal aj vo vyjadrení zo dňa 09.04.2018, ktoré podal v priebehu administratívneho konania a uviedol aj číslo trestného konania a meno páchatel'a, ktorý bol odsúdený za trestný čin. Neobstojí preto tvrdenie, že jeho vyjadrenie nebolo podložené dôkazmi, pretože správny orgán si ako súčasť polície SR mal možnosť tvrdenú skutočnosť overiť v rámci spolupráce s jednotlivými zložkami polície. To isté platí aj v súvislosti s vysvetlením kontaktu s ďalšou osobou.

21. Správne orgány by mali postupovať v súlade so základnými zásadami správneho konania a interpretačnými pravidlami, pričom jednou zo základných zásad správneho konania je zásada materiálnej pravdy, ktorá vychádza z ustanovenia § 3 ods. 5 Správneho poriadku.

22. Správny orgán mal prihliadnuť na to, aká je politická situácia v jeho domovskej krajine, najmä prihliadnuť na stále pretrvávajúci bezpečnostný konflikt na časti územia, ako aj na objavujúce sa teroristické činy. Nemá sa kam vrátiť, pretože prerušil všetky majetkové a hmotné väzby s rodnou Ukrajinou. Skutočnosť, že má uvedený trvalý pobyt na W., nemôže správny orgán spájať s predpokladom vlastníctva nehnuteľnosti. Správny orgán mal vykladať a zohľadniť všetky ustanovenia príslušných právnych predpisov, a v rámci ustanovení čl. 2 a 5 Dohovoru sa zamerať nie jednostranne na prípadný hroziaci, resp. nehroziaci trest smrti a neľudské zaobchádzanie, či týranie, ale vykladať tieto predpisy v celku.

23. Samotné odôvodnenie, že pracovníci správneho orgánu sa ako oprávnené osoby na oboznámenie s utajovanými skutočnosťami oboznámili s obsahom písomností stupeň utajenia „Dôverné“ a došli k záveru, že je tu dôvodné podozrenie, že počas svojho pobytu žalobca ohrozí bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok, bez uvedenia, o aké skutočnosti sa jedná, prípadne aké dôkazy má správny orgán, je v rozpore s čl. 48 Ústavy SR, a to aj s prihliadnutím na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR. Článok 48 Ústavy SR poskytuje každému právo na súdnu a inú ochranu a pojednáva o tom, že každý má právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom. Cudzincom sa na území SR zaručujú všetky práva uvedené v čl. 46 - 50 Ústavy SR. Princíp rovnosti rozširuje Ústava SR aj na konania pred inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy a účastníkovi konania má byť daná možnosť účinnej

sa brániť, ak napríklad má dôkazy, ktoré môžu vyvrátiť skutočnosti, ktoré tvoria podklad rozhodnutia, alebo ak z iného dôvodu nesúhlasí s podkladom rozhodnutia (utajovanou skutočnosťou), čo vyplýva aj z rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR.

24. Žalobca ďalej poukázal na základné zásady, ktorými sa riadi konanie na orgáne verejnej správy, pričom zdôraznil potrebu úplného zistenia skutkového stavu veci a zodpovednosť správnych orgánov za zisťovanie podkladov pre rozhodnutie.

25. Uplatnenie princípov dobrej verejnej správy v právnej praxi znamená, že každé rozhodnutie musí byť náležite odôvodnené, aby bolo transparentné a preskúmateľné. Nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov spočíva v nedostatku dôvodov skutkových. Nepreskúmateľnosť je takou vadou, ktorá bráni súdu vecnému preskúmaniu zákonnosti rozhodnutia. Za také vady sú podľa judikatúry správnych súdov považované prípady, keď správny orgán oprie rozhodovacie dôvody o skutočnosti v konaní nezisťované, prípadne zistené v rozpore so zákonom alebo prípady, ak nie je zjavné, či boli dôkazy vykonané. Vadou je tiež, ak nie je náležite vecne opísaný skutok, ktorý bol dôvodom pre vydanie rozhodnutia, s uvedením dôkazov a ich hodnotením, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia. Žalobca poukázal na časť odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12Scud/3/2012 zo dňa 15.03.2013 k právu účastníka konania byť oboznámený s podkladom rozhodnutia. Ďalej poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1SŽa/3/2018 zo dňa 15.04.2018 v súvislosti so stretom dvoch základných práv a slobôd, na jednej strane práva na súkromie a rodinný život garantovaného Dohovorom a na druhej strane práva štátu na zásah do tohto práva z dôvodu potreby ochrany bezpečnosti a verejného poriadku. Uviedol aj odkaz na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10SŽa/21/2013 zo dňa 16.10.2013 a na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1SŽa/13/2016 zo dňa 16.11.2016, ktoré bolo vydané v konaní, kde Najvyšší súd SR podal dňa 24.05.2016 návrh na začatie konania pred Ústavným súdom SR o súlade ustanovenia § 120 ods. 2 Zákona o pobyte cudzincov s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 13 ods. 4, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, s ustanoveniami čl. 6 ods. 1, 13 v spojení s čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie. Odkázal aj na závery z nálezu Ústavného súdu SR PL. ÚS 15/2003 a sp. zn. III. ÚS 331/09 zo dňa 16.12.2009 a na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Boultif proti Švajčiarsku (rozsudok zo dňa 02.08.2001, sťažnosť č. 54273/00) a vo veci Liu a Liu proti Rusku (rozsudok zo dňa 06.12.2007, sťažnosť č. 42086/05).

26. Samotné vyjadrenie, ktoré žalobca podal v priebehu administratívneho konania, obsahovalo uvedenie podstatných skutočností a dôkazov pre posudzovanú vec. Rozhodnutie správneho orgánu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nepreskúmateľné pre jeho nezrozumiteľnosť, ako aj pre nedostatok dôvodov a zistenie skutkového stavu nebolo dostatočné pre posúdenie veci. V rozhodnutí absentuje správna úvaha, ktorou sa príslušný správny orgán riadil pri svojom rozhodovaní. Správny orgán bol oprávnený prerušiť konanie s ohľadom na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 8/2016 zo dňa 29.06.2016, a to prerušiť konanie podľa § 29 Správneho poriadku a položiť predbežnú otázku Ústavnému súdu SR, ktorá podľa názoru žalobcu mala zásadný význam pre rozhodnutie vo veci samej.

27. Správny orgán neobjektívne posúdil žalobcom tvrdené skutočnosti a prejednávanej vecou sa nezaoberal dostatočne, určite, presne a svedomito. Správny orgán uviedol len časť z vyjadrenia a opomenul odkazy na judikatúru nielen slovenských súdov, teda sa nezaoberal všetkými tvrdenými skutočnosťami a nezohľadnil väzby žalobcu na územie SR, najmä jeho súkromný a rodinný život. V danom prípade neboli naplnené okolnosti zrušenia prechodného pobytu, a to najmä s poukazom na ustanovenie § 36 ods. 2 Zákona o pobyte cudzincov. S prihliadnutím na súkromný a rodinný život žalobcu na území SR by došlo zrušením pobytu k porušeniu čl. 8 Dohovoru s tým, že tento článok nie je možné interpretovať tak, ako to bolo zo strany správneho orgánu, a to v zmysle žiť spolu v domovskej či inej krajine. Odôvodnením a obsahom doručeného rozhodnutia dochádza k porušeniu čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. Rozhodnutie nevychádzalo z dostatočne zisteného skutkového stavu a odôvodnenie rozhodnutí neposkytlo dostatočné informácie na účinnú obranu žalobcu. Žalobca a ani jeho právny zástupca nebol s utajovanou skutočnosťou oboznámený, hoci v zmysle § 35 ods. 3 zákona č. 215/2004 Z.z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane utajovaných skutočností“) sa za oprávnenú osobu považuje aj osoba, ktorá sa v konaní pred štátnym orgánom, na základe súhlasu vedúceho, do ktorého pôsobnosti utajovaná skutočnosť patrí, jednorázovo oboznámi s utajovanými skutočnosťami v rozsahu potrebnom na konanie. Takouto osobou je podľa príslušného ustanovenia aj advokát.

28. Žalobca si vytvoril pevné a hlboké väzby na území SR a rozvíja tu najmä rodinný a súkromný život, podnikateľské aktivity a plní si všetky povinnosti, ktoré mu vyplývajú zo všeobecne záväzných právnych predpisov. Pretrhol väzby s rodnou krajinou v čase, keď sa presťahoval na územie SR, nemá tam nehnuteľnosti, ani iný majetok a územie SR považuje za svoj domov. Nie sú mu známe dôkazy, na základe ktorých je dôvodné podozrenie z ohrozenia bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku, nevie sa k danej situácii objektívne vyjadriť, prípadne navrhnuť dôkazy na potvrdenie jeho tvrdení a nevie ani zaujať účinnú obranu. Nie je si vedomý toho, že by nejakým spôsobom počas prechodného pobytu na území SR mohol ohroziť bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok, a to s prihliadnutím na to, že sa počas svojho pobytu nedopustil žiadneho trestného činu, dodržiava všetky všeobecne záväzné predpisy a plní si svoje zákonné povinnosti. Pokiaľ orgány verejnej správy poukazovali na bezvízový styk s Ukrajinou, tak tento bezvízový styk nie je možné klásť na rovnakú úroveň s prechodným pobytom na území SR na účely podnikania.

29. V zmysle § 34 ods. 1 písm. f) Zákona o ochrane utajovaných skutočností je sudca oprávnenou osobou s osobitným postavením, ktorý je oprávnený oboznámiť sa s utajovanou skutočnosťou. Advokát žalobcu preto požiadal súd o povolenie oboznámiť sa s utajovanou skutočnosťou v zmysle príslušných ustanovení Zákona o utajovaných skutočnostiach.

30. Žalovaný vo vyjadrení k správnej žalobe uviedol, že trvá na skutočnostiach uvádzaných v preskúmaných rozhodnutiach, ako aj na postupe prvostupňového správneho orgánu, pretože v súvislosti s konaním o žiadosti o udelenie dlhodobého pobytu žalobcu, vystali závažné skutočnosti, ktoré prvostupňový správny orgán nemohol ignorovať. Išlo o závažnú informáciu doručенú z Ministerstva vnútra SR, Úradu hraničnej a cudzineckej polície, Prezídia PZ Bratislava ako nadriadeného orgánu, spracovanú pod č. PPZ-HCP-OCP1-2017/018050/001 zo dňa 19.12.2017, v ktorej bolo uvedené, že vo veci žalobcu (vo veci udeľovania dlhodobého pobytu) je potrebné postupovať podľa § 120 ods. 2 písm. g) Zákona o pobyte cudzincov, teda žiadosť o udelenie dlhodobého pobytu podľa § 54 ods. 2 písm. b) uvedeného zákona zamietnuť, pretože je dôvodné podozrenie, že žalobca ohrozí bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok SR. Na základe uvedenej informácie sa oprávnená osoba prvostupňového orgánu oboznámila dňa 10.01.2018 s obsahom utajovanej skutočnosti, evidovanej na Úrade hraničnej a cudzineckej polície, Prezídia PZ Bratislava pod č. PPZ-HCP-OCP-D-8/2018, stupeň utajenia „Dôverný“. Po oboznámení sa s obsahom tejto písomnosti bolo oprávnenou osobou konštatované, že je naplnený zákonný dôvod na zamietnutie žiadosti žalobcu o udelenie dlhodobého pobytu, nakoľko je dôvodné podozrenie, že ohrozí bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok. Na základe uvedeného prvostupňový správny orgán skonštatoval, že bol zároveň naplnený aj zákonný dôvod na zrušenie prechodného pobytu na území SR na účel podnikania v zmysle § 36 ods. 1 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov, nakoľko boli zistené skutočnosti, ktoré sú dôvodom na zamietnutie žiadosti o udelenie prechodného pobytu podľa ustanovenia § 33 ods. 6 písm. b) citovaného zákona, spočívajúce v existencii dôvodného podozrenia, že žalobca pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie.

31. Z doručenej písomnosti vyplynuli závažné relevantné informácie k osobe žalobcu, ktoré mali zásadný vplyv na začatie konania vo veci zrušenia už existujúceho prechodného pobytu na účel podnikania, a preto bolo povinnosťou, nie svojvôľou prvostupňového správneho orgánu, postupovať zákonným spôsobom.

32. Ustanovenie § 36 ods. 1 písm. b) a ustanovenie § 33 ods. 6 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov sú ustanoveniami kogentnými. Striktne prikazujú policajnému útvaru zrušiť prechodný pobyt, prípadne zamietnuť žiadosť o udelenie prechodného pobytu, ak nastanú zákonné dôvody tak, ako to bolo v prípade žalobcu.

33. Žalovaný sa stotožnil s postupom prvostupňového správneho orgánu pri aplikácii § 120 ods. 2 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov, z ktorého je zrejmé, že policajný útvar uvedie v odôvodnení rozhodnutia iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem SR, ak ide o rozhodnutie o zrušení prechodného pobytu podľa § 36 ods. 1 písm. b), ak je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu. Zákonodarca v uvedenom ustanovení nadradil bezpečnostný záujem štátu nad všeobecne platné zásady, vyplývajúce zo Správneho poriadku. Správny orgán preto nemohol v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uvádzať konkrétne dôvody, ktoré ho viedli k vydaniu napadnutého rozhodnutia, nakoľko v zmysle § 120 ods. 2 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov sa v odôvodnení rozhodnutia musí uviesť len konštatovanie, že ide o bezpečnostný záujem SR a

zákonodarca tu nepripúšťa použitie správnej úvahy pre správny orgán rozhodujúci v danej veci. V zmysle § 2 ods. 1 písm. l) Zákona o pobyte cudzincov sa ohrozením bezpečnosti štátu rozumie konanie osoby, ktorým ohrozuje demokratický poriadok, zvrchovanosť, územnú celistvosť alebo nedotknuteľnosť hraníc štátu alebo konanie osoby, ktorým porušuje základné práva a slobody, ktorými sú chránené životy a zdravie osôb, majetok a životné prostredie.

34. Pokiaľ žalobca poukazoval na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, žalovaný zdôraznil, že je potrebné každý prípad posudzovať špecifickým spôsobom, predovšetkým vo vzťahu k zisteniam a k záverom Slovenskej informačnej služby (ďalej aj „SIS“). Nemožno hovoriť o totožnosti prípadu žalobcu s prípadom, ktorý riešil Krajský súd v Prešove, pretože smerodajný je predovšetkým charakter jednotlivých utajovaných informácií a odlišných zistení SIS v jednotlivých prípadoch. V zmysle § 36 ods. 1 Zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar zruší prechodný pobyt (neexistuje možnosť, že môže zrušiť), ak zistí skutočnosti, ktoré sú dôvodom na zamietnutie žiadosti o udelenie prechodného pobytu podľa § 33 (v danom prípade podľa § 6 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov). Správne orgány oboch stupňov postupovali v súlade so zákonom a v kontexte s ustanovením § 120 ods. 2 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov v odôvodnení rozhodnutia uviedli iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem SR. Žalobcovi nebolo umožnené oboznámiť sa s obsahom utajovanej skutočnosti práve z dôvodu, že ide o utajovanú skutočnosť a správne orgány neboli oprávnené jej obsah uvádzať v napadnutých rozhodnutiach, nakoľko táto skutočnosť podlieha špeciálnemu režimu podľa Zákona o utajovaných skutočnostiach.

35. V čase konania o odvolaní žalobcu žalovaný dňa 10.04.2018 obdržal vyjadrenie žalobcu, v ktorom opisoval skutočnosti, ktoré už boli žalovanému známe z prvotného vyjadrenia a odvolania. Vyjadrením žalobcu sa žalovaný dôkladne zaoberal, predovšetkým preverení skutočností, ktoré žalobca uviedol a z tohto dôvodu dňa 12.04.2018 opätovne požiadal oprávnenú osobu Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica, aby sa oboznámila s vyjadrením žalobcu a toto posúdila vo vzťahu k informáciám uvádzaným v utajovanej písomnosti. Dňa 17.04.2018 obdržal žalovaný od oprávnenej osoby písomnosť č. PPZ-HCP-BB2-68-006/2018-SK (ktorá tvorí súčasť administratívneho spisu), z ktorej vyplynulo, že aj napriek vyjadreniu žalobcu je zrejmé, že v konaní o jeho žiadosti, ako aj v konaní o zrušení prechodného pobytu, dôvody na postup podľa § 120 ods. 2 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov naďalej trvajú. Žalovaný predmetné vyjadrenie žalobcu zaslal na oboznámenie sa a na ďalší služobný postup Slovenskej informačnej služby, ktorá disponuje podrobnejšími informáciami k osobe žalobcu. Aj napriek vyjadreniam žalobcu zostala preukázaná skutočnosť, vyplývajúca z informácie stupňa utajenia „Dôverná“, ktorá obsahuje dôvodné podozrenie, že žalobca pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 10.04.2018 neuviedol také informácie, na základe ktorých by bolo možné upustiť od vyššie uvedeného postupu.

36. Žalobcovi nehrozí žiadne bezpečnostné riziko v jeho domovskej krajine a s týmito skutočnosťami sa žalovaný vysporiadal v preskúmanom rozhodnutí.

37. Napadnuté rozhodnutia boli vydané v súlade so zákonom a vychádzali zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci. Všetky dôkazy, predovšetkým informácie od oprávnených osôb prvostupňového a druhostupňového správneho orgánu, ktoré sa mohli oboznámiť s utajovanou písomnosťou, sú zdokumentované v listinnej podobe. Žalovaný sa v odvolacom konaní dôsledne zaoberal a vysporiadal s námietkami žalobcu, uvádzanými v jeho vyjadrení, ako aj v samotnom odvolaní.

38. K poukazom na judikatúru súdov žalovaný uviedol, že každý z uvedených prípadov je sám o sebe špecifický, nehovoriac o odlišnosti krajín, v ktorých sa ten ktorý prípad stal, a s dôrazom na to, že každý prípad podlieha vnútornej legislatíve a zákonom tej ktorej krajiny. Žalovaný nemohol žalobcovi umožniť sprístupnenie predmetnej utajovanej skutočnosti, nakoľko nedisponoval oprávnením na jej odtajnenie. Práva žalobcu neboli dotknuté, nakoľko žalovaný neodňal možnosť žalobcovi vyjadriť sa k veci, predovšetkým k vykonaným dôkazom, aj napriek tomu, že nepoznal presný obsah utajovanej skutočnosti. Ak mal žalobca záujem zistiť, čo presne bolo obsahom utajovanej skutočnosti, mohol o sprístupnenie informácie prostredníctvom svojho právneho zástupcu požiadať oprávnený orgán - Slovenskú informačnú službu, teda spracovateľa utajovanej písomnosti.

39. K poukazu na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 8/2016 zo dňa 29.06.2016 žalovaný uviedol, že Ústavný súd SR v danej veci do súčasnej doby nerozhodol a návrh Najvyššieho súdu SR

bol zatiaľ iba prijatý na ďalšie konanie. Z uvedeného dôvodu preto nie je možné považovať uznesenie Ústavného súdu SR za nález, ktorým by bolo potvrdené, že aplikácia ustanovenia § 120 ods. 2 Zákona o pobyte cudzincov je v rozpore s Ústavou SR, prípadne s Dohovorom a Chartou základných práv EÚ.

40. Žalovaný zobral do úvahy námietky žalobcu ohľadom jeho súkromného a rodinného života, no napriek tomu nebolo možné zo strany orgánu verejnej správy prvého stupňa uplatniť iný, než zákonom zvolený postup, ktorým bol viazaný.

41. Sprístupnenie utajovanej písomnosti právnomu zástupcovi žalobcu nespadá do kompetencie žalovaného. Bolo na právnom zástupcovi žalobcu, aby požiadal kompetentný orgán ako spracovateľa, resp. tvorca utajovanej písomnosti, o jej sprístupnenie.

42. Návrat žalobcu do domovskej krajiny je možný, nakoľko má na Ukrajine naďalej hlásenú adresu trvalého pobytu (aj celá jeho rodina). Žalobca má na území Ukrajiny rodičov a súrodencov, ako aj rodičov a súrodencov jeho manželky, takže návrat do domovskej krajiny, ktorej je štátnym občanom, nie je nemožný. Slovenská republika s Ukrajinou uplatňuje bezvízový styk pre držiteľov biometrických pasov, takže cestovanie žalobcu na územie SR nie je ničím obmedzené. Bezvízový styk sa s výnimkou Veľkej Británie a Írska vzťahuje na celú Európsku úniu a všetky krajiny patriace do Schengenského priestoru, a to pre občanov Ukrajiny, ktorí sú držiteľmi biometrických pasov, na krátkodobý pobyt 90 dní.

43. Žalovaný žiadal, aby správny súd správnu žalobu žalobcu zamietol a aby potvrdil rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím. Taktiež žiadal, aby správny súd zamietol žalobcovi právo na náhradu trov konania.

44. V replike nad rozsah správnej žaloby žalobca uviedol, že v rámci bezvízového styku by sa mohol na území SR zdržiavať nepretržite 90 dní v rámci obdobia 180 dní spätne od vstupu a ak by táto lehota bola prekročená, mohlo by dôjsť k administratívne vyhosteniu, pretože by sa nachádzal na území SR neoprávnené. Z uvedeného preto vyplýva, že nie je možné, aby žalobca v plnej miere vykonával na území SR hospodársku, podnikateľskú a inú činnosť, keďže aj vstup a zotrvanie na území SR je obmedzené. Zdôraznil námietku nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného, keďže bolo rozhodnuté na základe dôkazu, ktorý nemal k dispozícii a podľa žalobcu je tu aj logická pochybnosť o jeho existencii, keďže správny súd sa jej nevie účinným spôsobom dopátrať zo strany SIS. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 15S/35/2015 zo dňa 25.10.2016, a to ohľadne aplikácie ustanovenia § 191 ods. 1 písm. f) SSP. Ďalej ešte poukázal na to, že rozhodnutím mu bola daná lehota 30 dní na vycestovanie od vykonateľnosti rozhodnutia. Táto lehota uplynula dňa 09.06.2018 a podľa § 111 ods. 1 písm. r) Zákona o pobyte cudzincov by mal odovzdať neplatný doklad policajnému útvaru. Doklad bol vydaný pri obnovení prechodného pobytu s platnosťou do 30.04.2019. Keďže mal udelený prechodný pobyt na účel podnikania na území SR, bol oprávnený si do vycestovania riešiť podnikateľské, prípadne súkromné veci. Cestoval ešte na plánovú obchodnú cestu do Číny a dňa 19.05.2018 mu v Rakúsku na letisku pri hraničnej kontrole a pri naskenovaní dokladu o povolení na prechodný pobyt do systému bolo oznámené, že jeho doklad o povolení na pobyt je evidovaný ako stratený, čiže v systéme bol zneplatnený, hoci on sám túto skutočnosť nenahlásil a neuplynula ani lehota 30 dní na vycestovanie zo SR.

45. V duplike k správnej žalobe žalovaný nad rozsah vyjadrenia k správnej žalobe uviedol, že nie je na mieste zo strany žalobcu pochybovať až popierať existenciu dôkazov, ktorými disponuje kompetentný orgán, ktorým je Slovenská informačná služba, a ktorý jediný mohol tento dôkaz odtajniť. Doklad o pobyte priamo súvisí s prechodným pobytom a slúži na preukázanie oprávnenia na prechodný pobyt. Doklad o pobyte stráca platnosť dňom skončenia pobytu, t. j. v tomto prípade dňom zrušenia pobytu. Povinnosťou štátneho príslušníka tretej krajiny podľa § 111 ods. 1 písm. r) Zákona o pobyte cudzincov je odovzdať policajnému útvaru neplatný cestovný doklad. Prvostupňové rozhodnutie, ktorým bol zrušený prechodný pobyt žalobcu na území SR na účel podnikania, nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť doručením druhostupňového rozhodnutia, t. j. dňa 10.05.2018. S poukazom na § 73 ods. 4 Zákona o pobyte cudzincov, uvedeným dňom skončila aj platnosť dokladu o pobyte a tento doklad už neoprávňoval štátneho príslušníka tretej krajiny zdržiavať sa, vycestovať a opätovne vstupovať na územie SR v zmysle § 20 ods. 2 Zákona o pobyte cudzincov, pretože už platný prechodný pobyt nemá. Pobyt dotknutej osoby sa považuje na území SR za oprávnený počas lehoty na vycestovanie v zmysle ustanovenia § 126 ods. 3 Zákona o pobyte cudzincov. Dotknutá osoba je povinná vycestovať v lehote podľa § 111 ods.

1 písm. p) Zákona o pobyte cudzincov, najneskôr posledný deň oprávneného pobytu (správny orgán neurčuje lehotu, je daná zákonom), v prípade zrušenia pobytu do 30 dní od vykonateľnosti rozhodnutia o zrušení pobytu. Štátny príslušník tretej krajiny, teda aj žalobca, je podľa § 111 ods. 1 písm. r) Zákona o pobyte cudzincov povinný odovzdať policajnému útvaru neplatný doklad o pobyte alebo neplatný doklad vydaný podľa tohto zákona, alebo nájdený doklad. Porušením tejto povinnosti sa štátny príslušník tretej krajiny dopúšťa priestupku na úseku pobytu podľa § 118 ods. 1 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov, za čo mu po preukázaní môže policajný útvar uložiť v priestupkovom konaní pokutu do 1 600,- Eur. O povinnostiach, vyplývajúcich z § 111 Zákona o pobyte cudzincov, bol žalobca prvostupňovým orgánom niekoľkokrát poučený v súvislosti s udelením pobytu.

46. Správny súd nezistil dôvody pre nariadenie pojednávania podľa § 107 ods. 1 písm. a) až e) zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“), preto rozsudok verejne vyhlásil oznámením času a miesta jeho vyhlásenia podľa § 137 ods. 4 SSP.

47. Správny súd preskúmal správou žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie orgánu verejnej správy 1. stupňa, vrátane postupu, ktorý im predchádzal, v rozsahu a z dôvodov správnej žaloby (§ 134 ods. 1 a 2 SSP), a dospel k záveru, že správna žaloba žalobcu je dôvodná, preto rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie orgánu verejnej správy nižšieho stupňa, podľa § 191 ods. 1 písm. c) a d) SSP v spojení s § 191 ods. 3 písm. a) SSP zrušil a vec vrátil orgánu verejnej správy nižšieho stupňa na ďalšie konanie podľa § 191 ods. 4 SSP.

48. Podľa § 2 ods. 1, 2 SSP; (1) v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. (2) Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

49. Podľa § 6 ods. 1 SSP; správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

50. Úlohou správneho súdu v predmetnej veci bolo preskúmať postup a rozhodnutia žalovaného a orgánu verejnej správy 1. stupňa, na základe ktorých došlo k zrušeniu prechodného pobytu žalobcu.

51. Podľa § 2 ods. 2 Zákona o pobyte cudzincov; cudzincom je každý, kto nie je štátnym občanom Slovenskej republiky.

52. Podľa § 2 ods. 3 Zákona o pobyte cudzincov; občanom Únie je každý, kto nie je štátnym občanom Slovenskej republiky a je štátnym občanom niektorého členského štátu.

53. Podľa § 2 ods. 4 Zákona o pobyte cudzincov; štátnym príslušníkom tretej krajiny je každý, kto nie je štátnym občanom Slovenskej republiky ani občanom Únie; štátnym príslušníkom tretej krajiny sa rozumie aj osoba bez štátnej príslušnosti.

54. Podľa § 20 ods. 1 Zákona o pobyte cudzincov; prechodný pobyt oprávňuje štátneho príslušníka tretej krajiny zdržiavať sa, vycestovať a opätovne vstupovať na územie Slovenskej republiky v čase, na aký mu bol policajným útvarom udelený.

55. Podľa § 21 ods. 1 Zákona o pobyte cudzincov; prechodný pobyt môže policajný útvar udeliť štátnemu príslušníkovi tretej krajiny

- a) na účel podnikania,
- b) na účel zamestnania,
- c) na účel štúdia,
- d) na účel osobitnej činnosti,
- e) na účel výskumu a vývoja,
- f) na účel zlúčenia rodiny,

- g) na účel plnenia služobných povinností civilnými zložkami ozbrojených síl,
- h) ktorý má priznané postavenie Slováka žijúceho v zahraničí,
- i) ktorý má priznané postavenie osoby s dlhodobým pobytom v inom členskom štáte.

56. Podľa § 36 ods. 1 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov; policajný útvar zruší prechodný pobyt, ak zistí skutočnosti, ktoré sú dôvodom na zamietnutie žiadosti o udelenie prechodného pobytu podľa § 33 ods. 6 alebo ods. 7.

57. Podľa § 36 ods. 2 Zákona o pobyte cudzincov; ustanovenie odseku 1 neplatí, ak by dôsledky zrušenia prechodného pobytu boli neprimerané dôvodu zrušenia prechodného pobytu najmä s ohľadom na súkromný a rodinný život štátneho príslušníka tretej krajiny.

58. Podľa § 33 ods. 6 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov; policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie prechodného pobytu, ak je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie.

59. Podľa § 2 ods. 1 písm. l) Zákona o pobyte cudzincov; na účely tohto zákona sa rozumie ohrozením bezpečnosti štátu konanie osoby, ktorým ohrozuje demokratický poriadok, zvrchovanosť, územnú celistvosť alebo nedotknuteľnosť hraníc štátu, alebo konanie osoby, ktorým porušuje základné práva a slobody, ktorými sú chránené životy a zdravie osôb, majetok a životné prostredie.

60. Podľa § 2 ods. 1 písm. m) Zákona o pobyte cudzincov; na účely tohto zákona sa rozumie ohrozením verejného poriadku porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného zákonom týkajúceho sa základných ľudských práv a slobôd, ochrany maloletých a iných zraniteľných osôb alebo opakované porušovanie záujmu chráneného zákonom týkajúceho sa riadneho výkonu verejnej správy, životného prostredia, verejného poriadku alebo občianskeho spolunažívania.

61. Podľa § 120 ods. 1 Zákona o pobyte cudzincov; ak nie je v tomto zákone alebo osobitnom predpise ustanovené inak, vzťahuje sa na konanie podľa tohto zákona všeobecný predpis o správnom konaní. Právne úkony vykonávané orgánom verejnej moci, fyzickou osobou a právnickou osobou v konaní podľa tohto zákona sa vykonávajú výlučne v listinnej podobe, ak v § 33 ods. 9, § 48 ods. 3, § 113 písm. c), § 115 ods. 1 a 10 a § 125 ods. 10 nie je ustanovené inak.

62. Podľa § 120 ods. 2 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov; policajný útvar uvedie v odôvodnení rozhodnutia iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky, ak ide o rozhodnutie o zrušení prechodného pobytu podľa § 36 ods. 1 písm. b), ak je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu.

63. Žalobcovi bol udelený prechodný pobyt na území Slovenskej republiky za účelom podnikania od 08.11.2012. Následne bol tento prechodný pobyt obnovený, naposledy do 30.04.2019. Keďže žalobca podľa jeho názoru splnil podmienky Zákona o pobyte cudzincov pre udelenie dlhodobého pobytu, požiadal o jeho udelenie. V rámci konania o žiadosti o udelenie dlhodobého pobytu boli, podľa orgánov verejnej správy oboch stupňov, zistené také skutočnosti (ktoré sú v režime utajenia „Dôverné“), pre ktoré mu nebol udelený dlhodobý pobyt a došlo aj k zrušeniu prechodného pobytu žalobcu na území Slovenskej republiky v zmysle § 36 ods. 1 písm. b) v spojení s § 33 ods. 6 písm. b) a § 2 ods. 1 písm. l) Zákona o pobyte cudzincov.

64. Orgán verejnej správy 1. stupňa vo svojom rozhodnutí uviedol, že v súvislosti s konaním o žiadosti o udelenie dlhodobého pobytu bola doručená písomnosť z Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru č. PPZ-HCP-OCP12017/018050-001 zo dňa 19.12.2017 s tým, že je potrebné postupovať podľa § 120 ods. 2 písm. g) Zákona o pobyte cudzincov, t.j. žiadosť o udelenie dlhodobého pobytu zamietnuť podľa § 54 ods. 2 písm. g) Zákona o pobyte cudzincov (podľa ktorého policajný útvar žiadosť o udelenie dlhodobého pobytu zamietne, ak je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny ohrozí bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok). Na základe tejto informácie sa jeho zamestnanci (osoby oprávnené na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami) oboznámili s utajovanou skutočnosťou, evidovanou na Úrade hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru v registratúrnom zázname pod č. PPZ-HCP-OCP-D-8/2018, stupeň utajenia „Dôverné“, a dospeli k záveru, že je dôvodné podozrenie, že žalobca pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu alebo verejný záujem. Orgán verejnej správy 1. stupňa uviedol, že z vyhodnotenia

utajovanej skutočnosti vyplynulo, že vzniklo dôvodné podozrenie, že žalobca ohrozí bezpečnosť štátu, a preto s odkazom na ustanovenie § 120 ods. 2 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov len konštatoval, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky a neuviedol konkrétne dôvody pre zrušenie prechodného pobytu.

65. Žalovaný vo svojom rozhodnutí uviedol, že v rámci odvolacieho konania sa jeho zamestnanec (oprávnený na oboznamovanie sa s utajenými skutočnosťami) oboznámil s utajovanou skutočnosťou a vyhodnotil informácie v nej uvedené tak, že je dôvodné podozrenie, že žalobca pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok. Zamestnanec žalovaného sa opätovne oboznámil s utajovanou skutočnosťou aj v súvislosti s vyjadrením žalobcu doručeným dňa 10.04.2018 a dospel k záveru, že dôvody na zrušenie prechodného pobytu naďalej trvajú. Žalovaný pritom v odôvodnení rozhodnutia v rámci citovania právnej úpravy uviedol len ustanovenie § 2 ods. 2 písm. l) Zákona o pobyte cudzincov, v ktorom je pojmovo vymedzené ohrozenie bezpečnosti štátu.

66. Správny súd predovšetkým upozorňuje na to, že ohrozenie bezpečnosti štátu a ohrozenie verejného poriadku sú dve odlišné skutkové okolnosti, čomu zodpovedá aj ich samostatné pojmové vymedzenie v ustanovení § 2 ods. 1 písm. l) a m) Zákona o pobyte cudzincov. Preto je zmätočné odôvodnenie preskúmaných rozhodnutí, keď orgány verejnej správy oboch stupňov odkázali na záznamy oprávnených osôb, ktoré vyhodnotili utajovanú skutočnosť tak, že je dôvodné podozrenie, že žalobca ohrozí bezpečnostný záujem Slovenskej republiky alebo verejný poriadok, naproti tomu orgán verejnej správy 1. stupňa ako nosný argument uviedol, že utajovaná skutočnosť založila dôvodné podozrenie, že žalobca ohrozí bezpečnosť štátu (čomu zodpovedá aj citovanie ustanovení § 33 ods. 1 písm. b) , § 33 ods. 6 písm. b) a § 2 ods. 1 písm. l) Zákona o pobyte cudzincov) a žalovaný konštatoval, že je dôvodné podozrenie, že žalobca ohrozí bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok. Z preskúmaných rozhodnutí tak nevyplýva jednoznačný preskúmateľný záver, či informácie obsiahnuté v utajovanej písomnosti mali svedčiť o dôvodnom podozrení vo vzťahu k ohrozeniu bezpečnosti štátu alebo vo vzťahu k ohrozeniu verejného poriadku.

67. Navyše po oboznámení sa s obsahom utajovanej skutočnosti evidovanej na Slovenskej informačnej službe pod č. SIS- 65/152-D-290-2/2017-S správny súd dospel k záveru, že informácie v nej uvedené nie je možné vyhodnotiť ako také, ktoré by zakladali dôvodné podozrenie, či už vo vzťahu k ohrozeniu bezpečnosti štátu, alebo vo vzťahu k ohrozeniu verejného poriadku. Informácie uvedené v utajovanej skutočnosti sú vyjadrené len ako domnienka, v hypotetickej rovine, ktorá nebola ničím preukázaná.

68. Správne mu súdu je známe, že Najvyšší súd SR podal na Ústavný súd SR návrh na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky o súlade § 120 ods. 2 Zákona o pobyte cudzincov s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1, čl. 13 v spojení s čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie a tento bol uznesením Ústavného súdu SR č.k. PL. ÚS 8/2016 - 37 zo dňa 29.06.2016 prijatý na ďalšie konanie. Po preverení stavu konania na Ústavnom súde SR správny súd zistil, že ústavný súd po prijatí návrhu na ďalšie konanie vo veci samej nerozhodol.

69. Z uvedeného vyplýva, že v čase rozhodovania orgánov verejnej správy oboch stupňov, a aj v čase rozhodovania správneho súdu, bola a je platná a účinná právna úprava ustanovenia § 120 ods. 2 Zákona o pobyte cudzincov, v zmysle ktorej sa cudzincom vo veciach pobytu (vymedzených v tomto ustanovení) nesprístupňujú konkrétne skutočnosti (preukazujúce podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu), ktoré sú dôvodom pre zamietnutie žiadosti o pobyt, dôvodom zrušenia pobytu alebo dôvodom pre administratívne vyhostenie, ale v rozhodnutí sa uvedenie len konštatovanie, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky. Preto, ak by orgány verejnej správy dôvodne skonštatovali, že skutočnosť uvedené v utajovanej písomnosti predstavujú dôvodné podozrenie, že cudzinec ohrozí bezpečnostný záujem Slovenskej republiky a neuviedli by konkrétne dôvody, bol by ich postup súladný s platnou a účinnou právnou úpravou. Z tohto dôvodu považuje správny súd postup orgánov verejnej správy oboch stupňov pri nakladaní s utajovanou skutočnosťou za správny. Režim utajovanej skutočnosti bol určený jej pôvodcom a orgány verejnej správy tak nemali v zmysle platnej a účinnej právnej úpravy kompetenciu na jej sprístupnenie. V prejednávanej veci ale z preskúmaných rozhodnutí nevyplýva jednoznačne, či vzniklo dôvodné podozrenie, že žalobca ohrozí bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok. Navyše, informácie obsiahnuté v utajovanej skutočnosti

vo forme všeobecne konštatovanej domnienky nepreukazujú dôvodné podozrenie ani vo vzťahu k ohrozeniu bezpečnostných záujmov SR, ani vo vzťahu k ohrozeniu verejného poriadku.

70. Správny súd preto nepovažuje za správnu a zákonnú právnu úvahu orgánov verejnej správy oboch stupňov pri vyhodnocovaní informácií obsiahnutých v utajovanej skutočnosti. Nie je zřejmý súvis informácie uvedenej vo forme nekonkrétnej domnienky s bezpečnostnými záujmami SR a verejným poriadkom.

71. Správny súd nie je oprávnený udeliť súhlas na sprístupnenie utajovanej skutočnosti právnomu zástupcovi žalobcu v zmysle Zákona o ochrane utajovaných skutočností, pretože neboli splnené podmienky podľa § 35 ods. 3 tohto zákona.

72. Správny súd považuje ďalej za potrebné upozorniť na to, že orgány verejnej správy uviedli v preskúmaných rozhodnutiach pri identifikácii utajovanej skutočnosti číslo registratúrneho záznamu, pod ktorým bola utajovaná skutočnosť vedená na Úrade hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru. V rozhodnutí nebol uvedený identifikátor, pod ktorým bola a je utajovaná skutočnosť evidovaná na Slovenskej informačnej službe, čo v podstate sťažilo aj postup správneho súdu pri zabezpečení utajovanej skutočnosti.

73. Z uvedených dôvodov správny súd rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie orgánu verejnej správy 1. stupňa zrušil a vec vrátil orgánu verejnej správy 1. stupňa na ďalšie konanie. Postup orgánu verejnej správy 1. stupňa bude závisieť od toho, či v súvislosti so žalobcom budú informácie, ktoré sú predmetom utajenia, preukázané. V prípade, že orgány verejnej správy dôjdu opätovne k záveru, že je potrebné žalobcovi prechodný pobyt zrušiť, je potrebné, aby toto svoje rozhodnutie odôvodnili s uvedením jednoznačného právneho posúdenia.

74. Pokiaľ žalobca poukazoval v replike na zneplatnenie povolenia na pobyt a s tým súvisiace úkony, tieto skutočnosti vo vzťahu k preskúmaným rozhodnutiam irelevantné, presahujú predmet prieskumu v prejednávanej veci a môžu byť, a zrejme aj sú, predmetom riešenia iných príslušných administratívnych postupov a konaní.

75. Žalobca bol v konaní úspešný, preto mu správny súd v zmysle § 167 ods. 1 SSP priznal právo na náhradu dôvodne vynaložených trov konania v rozsahu 100 %. O výške trov konania rozhodne vyšší súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

76. Toto rozhodnutie prijal senát správneho súdu pomerom hlasov 3:0.
Toto rozhodnutie prijal senát správneho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Doručený rozsudok je právoplatný (§ 145 ods. 1 SSP).

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť (§ 438 ods. 1 SSP, § 439 ods. 1 SSP a § 439 ods. 3 SSP a contr.).

O kasačnej sťažnosti rozhoduje kasačný súd - Najvyšší súd SR (§ 438 ods. 2 SSP). Kasačnú sťažnosť je potrebné podať na Krajskom súde v Banskej Bystrici (§ 444 ods. 1 SSP) v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia oprávnenému subjektu (§ 443 ods. 1 SSP). Kasačná sťažnosť podaná v listinnej podobe musí byť podaná v potrebnom počte vyhotovení (§ 56 ods. 3 SSP).

Podľa § 445 ods. 1, 2 SSP, (1) v kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zřejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

(2) Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Podľa § 449 ods. 1, 2 SSP, (1) sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosti podľa odseku 1 neplatia, ak

- a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d),
- c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.